

Remake espectacular

La història. En una colònia britànica, segle XXII. Douglas Quaid, obrer de la cadena de muntatge de robots policies, n'està tip i avorrit de fer el mateix dia rere dia, i com sigui que la seva esposa no l'excita, s'apunta al programa Recall per viure una vida trepidant, massa i tot...

La pel·lícula. Que la indústria ianqui del cinema no toca vores ho acrediten, dia si i altre també, les cartelleres d'aquesta Catalunya rebotada. A partir del relat *We cant remember it for you wholesale* (Ho podem recordar a l'engròs) de Philip K. Dick, el californià Len Wiseman (1973) porta a terme un remake canònic: el del film de Paul Verhoeven del 1990 amb Arnold Schwarzenegger com heroi superat pels records, la memòria i la fantasia. Ara aquest paio ensopit l'encarna un Colin Farrell tirant a passerell, que es passa la pel·li corrent a tota pastilla. Contrastar el look i el caire metafísic del relat de les dues pel·lícules dóna peu a considerar els neguits sociològics (la crisi econòmica i d'identitat) dels ciutadans occidentals, ara i aquí. També de la manera com el cinema reflecteix aquests dilemes existencials. I és que, a dia d'avui, ni els herois més simples no poden tenir una existència d'encefalograma pla. Tot cal embolicar-ho, fer-ho tèrbol, de psicologia patològica highlife. Per tant,

l'espectacle resta servit amb súper dosis d'adrenalina i de testosterona per excitar les ninetes dels espectadors que s'atansen a la sala fosca amb ganes de viure, vicàriament, les aventures d'aquest heroi desmemoriat. Val consignar que la vetllada, en aquest aspecte visceral, dóna el que es paga. Dues horettes d'ensurts fisiològics. Amb tot, seria injust no testimoniar que el remake apel·la als sentiments justiciers. Per entendre'ns: un poti poti de *Blade Runner* aquós, i

Total Recall (Desafio total)

Director: Len Wiseman.
Intèrprets: Colin Farrell,
Kate Beckinsale, Jessica
Biel. EUA, 2012. 118'. JC
Alpicat, Lauren Lleida.

l'harpia (mai) ensinistrada que diria el gran Will Shakespeare. O el Romeu i la Julieta, please.

La imatge. Dough tocant el piano Yamaha tot esbrinant el seu passat immediat per descobrir el seu present precari.

La frase. "Tothom sap qui sóc jo, excepte jo", admet Dough. *Tampoc és tan excepcional: que aixequi la mà qui se senti valorat per allò que es creu ésser. I jo què faig de caixera del súper!?"*

La recomanació. Addictes a la ciència-ficció distòpica i malgrat tot, sentimental.